

всяка жена дири, и всяка любов, желаеща да остане трайна, изисква, се оказва поместено в Борис – властен чрез своята студенина, далечност, непревземаемост... Неслучайно очите се оказват онзи постоянно актуализиран код, чрез който се отчита "другостта" му. "Тия очи сякаш проникваха в нея, без да издават тайната си, и съдържаха онова далечно, парливо и непознато нещо, което намираше само в книгите. Тя се опита да се изтръгне от властта им..." (к. м.). Очите – тайна и власт – са снабдени с определители, чиято повторителност може да подразни – те са "тъмни, остри и хладни", но точно такива те придават на лицето му "някаква сила, някаква неумолима решителност, някаква стоманена воля, която обхващаше другите и ги подчиняваше веднага на себе си". Да сравним говора на очите му при друга първа среща – с Мария – "Те бяха просто неуязвими, отчайващо недостъпни, пълни с неизвестност" (к. м.). И точно затова и за нея това са очите на мъжа, "когото желалеше да срещне и за когото мечтаеше".

Приемайки почти мистичната власт на Борис, те са готови да допълват, а не тотално да обхващат света му, да подпомагат, а не да отстраняват от пътя си третата "жена" (Никотиана). А това е начинът, и Ирина и Мария добре го съзнават, да изгубят себе си, "другите" си светове, свободата си, все повече да се отдалечават от възможността да "имат" Борис. Защото, както твърди Симон дьо Бовоар, "отдавайки му се сяпо, жената е загубила вече онова измерение за свобода, което най-напред я е правело съблазнителна".³ Без свободата си тя е лесната плячка, тя е мълниеносно поробената, тя е жертвата, за която е достатъчно, че "все пак той я обичаше, все пак той намираше у нея нещо, което нито работата, нито амбициите, нито мечтите му можеха да му дадат".

Доброволното поемане на жребия – да бъде нечие притежание, да бъде "поддържана жена", скъпа вещ, за която се плаща (да си спомним как Мария, но по други причини, приема същия жребий и се превръща постепенно в "досаден и грозен

³ Бовоар, С. Вторият пол. II, С., 1996, с. 416.